

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 86 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSSETT, Mária-u. 1. sz.

a kir. ítélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap azétküldésére vonatkozó föl-szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

Passzivitás.

Pécs, 1896. december

(* *) Napnál fényesebben bizonyult a vedlés minden processzusán átment Ab-rányi Kornél minapi parlamenti felszólalása, hogy el vagyunk adva az osztráknak, hogy a most lefolyt választásokat osztrák pénzzel vitték keresztül. Sem időnk, sem terünk foglalkozni a renegátok eme championjával, csupán azt a szomorú tényt akarjuk konstatálni, hogy az a csekélyszámú ellenzék, ha csak nem akarja viselkedésével lehetetlenné tenni a parlamenti tárgyalásokat, ez idő szerint a teljes tétlenségre van kárhóztatva. A nagy mogul — Bánffy báró, kinek növeszsze Allah nagyra a szakállát — a kivívott győzelem után kényelmesen nyugszik babérjain. Keblének hölgye, Vindobona, bájosan mosolyog feléje, s az istenadta nép azért választá meg a mame-lukokat, hogy azok illendő hajlongással lejtsek el ő nagyméltósága előtt piruettjeiket. Szerények, miként Goethe lumpjai s a kicsinyke tudományuk az „igen“ szóban csontosodott meg; egyedüli vágyuk csupán az, hogy a nagy mogul ne fordítsa el róluk napnál fényesebb arcát, mert vele fényeskedik az örök világosság, nélküle sötét a világ, s nagyon keserű az ellenzék kenyere.

Mert a pártban vidám az élet. Ott nevetnek és kacagnak; de miért is szomorkodják egy mameluk? Kell-e ilyennek gondolkodni, a haza sorsa fölött töprengeni? Ott van a nagy mogul és társai, gondolkoznak ők eleget. Meg nem is jó nagyon sokat gondolkodni. Még úgy jár az ember, mint Hegedüs Sándor, vagy Falk Miksa, kik szintén gondolkodni mertek a maguk fejével. De hát akkor miért van egy mame-luknak feje? Istenem, ha még az sem volna, miből élnének meg a kalaposok?!

Ezzel a pajzán sereggel szemben egy-egy elkéseredett kis csapat küzd a nemzet jogaiért, küzd egy szebb jövőért, mely jönni fog, mert jönni kell. A szemek tüztől villognak, ökölbe van szoritva a kéz s az ember egy élet-halál harcot remél láthatni, egy isteni színjátékot, melyben a kicsiny, de elszánt csapat legyőzi Góliátot s megszületik a kicsiny egérke: a passzivitás. A lemondás elegikus hangulata csap

fel körülöttünk, miért küzdünk és kiért? t?! Hisz abból maholnap a mandorolni lesz kénytelen; és kiért, Hisz ez magával együtt eladta hazáját a többet ígérőnek; ma az osztráknak, holnap a muszkának.

Azon már régen tulvagyunk, hogy limonádéval nem lehet Magyarországon képviselőt választani. Aki nagyságos képviselő ur akar lenni, annak pénzének is kell lenni. Az elv magában nagyon szép, de ha pénzzel párosul, még szebb. Így van az Angliában is, ezen nincs mit megütödni; a nép nem adja el magát, csak megköveteli, hogy ő minden öt évben legalább egyszer jól mulasson, s ha még e mellé néha-néha egy eltévedt bankó is járul, — nem tehet róla, de zsebrevágja. Az egyik nagyságos ur megígéri, hogy ha őt választják meg, lejjebb száll az adó; s hogy a másik ezt az ígéretet megtoldja még egy bankóval is, hát kire szavazzon a polgártárs? Hisz magában ugyanis rég tisztában van, hogy akár az egyik, akára másik lesz képviselő; az adó nem száll alább...

A nép nem adta el sem magát, sem a hazáját, hanem eladta magát egy csomó gentleman a nagy mogulnak, hogy képviselő lehessen. A kormányparti mandátumok után való óriási kereslet okozta, hogy az ellenzék oly kisebbségben maradt, és nem a szegény nép, akinek a szabadelvű (?) párti jelöltek mindnyájan tettek ígéreteket terheik könnyebbitésére s ráadásul a kormánypart a kasszához is nyult. Az erkölcs-telenség nem a nép részén van, hanem azok részén, akik megvásárolták a népet, akik pénzzel és hivatalos hatalommal arra működtek közre, hogy a nép elfeledve atyáinak politikai hitvallását, a labanc táborba térjen át.

Sem nem szép, sem nem méltó tehát az ellenzékhez a jelenlegi passzivitás meddő eszméje. A kormányparti mandátumok becse oly relativ valami, a minek értéke óráról-órára ingadozásnak van kitéve; ma parin felül áll, annyi bizonyos, de hogy mit hoz a holnap, azt senki sem tudhatja. Éppen azért nem szabad, legalább nem volna szabad, az ellenzéknek némának lennie, hanem ha már megtartja helyét a mostani képviselőházban: mint élő tiltakozás álljon

szembe az osztrák zsoldba szegődött mame-luk-haddal s dörögje oda hatalmas vetőjét a lebzselő csapatnak, annak a sok ingyenélőnek. — hogyha majd eljön az új számadás napja, meg tudhassa mutatni a népnek, mint küzdött az országot anyagi romlás felé vezetett kormánypolitika ellen, s ha nem is a jelennek, hát a jövőnek tanúságot tehessen arról: hogy a magyar faj honszerelme nem halt ki a legválságosabb időkben sem, hanem önfeláldozólag küzdött a honért.

Ma éppen ott vagyunk, ahol a szatmári békekötés után voltak őseink. Általános leszerelés mindenfelé s még az ellenzék is unottan fog a dologhoz. — „Nem érdemes küzdeni“, mondják az ellenzéken, nem érdemes gondolkodni, mondják a mame-luk-táborban. — Embernek még oly nagy hatalom nem volt a kezében hazánkban, mint van jelenleg a nagy mogulnak, s hazánk ezredéves történelme nem produkált még oly csekély ellenállási erőt Ausztriával szemben, mint a jeienben. Kiszolgáltattuk kényre-kegyre testünket, lelkünket az idegennek, s a passzivitással eljutunk oda, ahová a szatmári békekötés után jutottak, a mikor Rákócy fejedelemről megalkották a német kedvéért azt a gyalázatos törvéncikket...

Látjuk napról-napra a dekadens irányt nemesak politikai, de társadalmi téren is. A kitarított sajtó hol ennek, hol annak zengedezi a talpnyaló dicséretet. A letűnt napot, melyet még előtte való nap hozsannákkal üdvözölt, hálátlanul cserbenhagyja és magasztalja a felkelő új fenomént, a kiről bizton reméli, hogy ki fog járni tőle a baksis oly arányban, mint az elődtől. Rebach-lovagok lepték el a közéletet, kiknek mindegy, bárki kerüljön is az ugorkafára, ők csak a fény állandó árnyait képezik, a kik szeretnek sütkérezni az aransugarakban, sőt az sem tesz semmit, ha ezeket a sugarakat bankjegyekre váltják föl.

A társadalom pedig lethargiába merülve, teljes passzivitással türi ezeket az ellene és az erkölcsi jobb érzés ellen intézett merényleteket, még csak föl sem zúdul ellene. Így megyünk az ismeretlen felé s teljes passzivitással várjuk a végzetet, miként a muzulmán, hogy majd ha

Alkalmas karácsonyi és ujévi ajándékok

bevásárlása legolcsóbb és legmegbízhatóbban eszközölhető

ENGESZER MIKLÓS

31 év óta fenálló ékszer-, óra-, arany-, ezüst- és china-ezüst-raktárában,
Pécssett, az arany-hajó szálloda átellenében.

összetett kézzel várjuk, talán fölbredünk valahol — a paradicsomban. Bizony nem jól van ez így, a jobb érzésűeknek kellene összefogózni, hogy lehetlenné tegyék ezt a kufárhadat, a mely előtt semmi sem szent, a mely már mindenhová befurakodott. No de bizzunk a jó sorsban, majd eljön még ideje a nagy takarításnak is s a mostani nevető emberekből könnyen lehetnek jajveszékeltő kárvalottak, midőn üzelmeiket megismeri a nép és elseprüzi őket a nyilvánosság elől.

H i r e k.

Pécs, 1896. december hó 17.

Ilonka levelei.

(Legnagyobb sajnálatomra, a morcos nyomdász inaenak, a Palkónak ügyetlensége miatt, Ilonkának három igen szép levele elveszett. Minthogy én megközelítőleg sem lennék képes az ő érzületét a papíron visszaadni, meg sem kíséreltem a levélnek emlékezetből való lemásolását. Mi, férfiak, legfőkébb megérteni tudjuk, de visszaadni képtelenek vagyunk a finom lelkületű nőnek érzelm nyilvánulását.)

II.

Aranyos Lottikám!

Ma rögtönözve ünnepet ültünk. Együtt voltunk valamennyien. Életemben talán ma történik velem, hogy titkolódzó voltam drága jó szüleim előtt és hazugsághoz folyamodtam, hogy kedves férjemet, Kálmánt, meglepetésben részesítem.

Éppen ma volt két éve annak, hogy kedves Kálmánom, akkor polgármesteri minőségben (a kujon! elárulta azóta, hogy inkább háztűz-nézni volt) oly nagyon meglepett. Mennyit tréfálóztunk a „lisztes edény“ fölött!

Én tehát a multnak édes emlékeit akartam fölvidézni és elhatároztam, hogy keresek valami ürügyet, a mamával meghívatom magukat ebédre és Andor bácsit is vendégül fogjuk tisztelni.

Gyanútlanul elfogadta mindenki az ürügyet s mikor a szobalány jelentette, hogy

találva van, én a másik ajtón ugyanakkor léptem be, éppen úgy öltözve, mint mikor Kálmánom meglepett.

Rögtön megértette mindenki a haditerveket. Legelőször Kálmánom futott hozzám és szenvedélyesen megölelt, megcsókolt. Ugyanezt tették mindnyájan és én oly végzetlenül boldog voltam, mert nem csak igazán szeretek, de őszintén szeretnek is... Még jobban meghatott az, hogy nem szólt senki, nem dicsért ezért senki: a néma ölelés sokkal többet fejezett ki, mint a legédesebb beszéd.

Az egész délutánt együtt töltöttük. Kálmán engedett a kérésemnek és nem ment fel a hivatalba, hanem helyettesének adta meg az utasításokat, ha esetleg valami fontos dolog előadja magát.

Oh, mert ő igen szigorú és viselő. Sokszor haragszom is rá, (ugy) hogy olyan igen pontos. Mosolyogva megnyugtattam aztán ilyenkor és azzal „tromfol“ le, hogy ő nemcsak vezetője, de egyszersmind szolgálója is a közönség érdekeinek.

Egy kicsit duzzogok: de aztán igazságot adok neki. Én azt szeretném, hogy mindig közelében lehetnék s boldogságomat egész teljességében élvezhetném... Belátom, hogy ez lehetlenség, hát megadom magamat. Mikor ily komolyan magamba szállok, bevalom nyíltan, hogy hiszen nem is tudnám szeretni, ha olyan anyámasszony katonája lenne, ha mindig itt ülne a ruhámon.

Igy szeretem én őt, így, a milyen! Férfias elhatározásáért, nemes becsvágyáért, becsületes törekvéseért és fényes tehetségeért, a melyeknél százezreket értekesebb előttem, hogy igazán szeret. És engemet föltétlen tiszteletre készítet azért, mert oly szerényen mások iránt tisztelettel tudóan viselkedik, hogy az irnokait nagyobb urnak tartják.

Büszke vagyok rá Lottikám, hidd meg, hogy méltán! Csak az a nő lehet igazán boldog, a ki férjére büszke lehet.

Tisztviselő társaival a jó viszonyt a magán életben is föntartja, így én is több családdal vagyok érintkezésben. Nő ismerőseim sokszor, hol tréfásan, hol meg komolyan, kifogást tesznek férjeiknek magatartása miatt, hogy a hivatalban, vagy künn az életben megharagszhatnak és sokan durcáskodnak, mérgekednek. Oh én ezt nem ismerem. So-

hasem tudom ast meg idehaza, hogy kedves jó Kálmánom mikor voltak kellemetlenségei odakünn az életben, mert egyformán nyájas és szeretetreméltó irányomban.

Boldog vagyok aranyosom nagyon boldog. A milyennek képzeltem a családi boldogságot, éppen olyanak örvendhetek. Sohaem jut eszembe, hogy ujruha után vágyakozzam meg, hogy kívül az életben keressek szórakozást. Megtalálom otthon. És a mig kedves jó férjem távol van, elfoglalom magamat házi teendőimmel, a mi kizárja, hogy unatkozzam.

Az estóket együtt, vagy a legmeghittebb bizalmasaink körében töltjük és a külvilág kedélytelensége hozzánk nem hatolhat be.

Én nem tudom érteni barátnőimet és nőismerőseimeit, hogy miként tudnak folytatni elégedetlenkedni helyzetükkel? Mind től azt hallom, hogy a kalapjával, a ruhával, a butoraival, meg mit tudom én meg mikkel nincsenek megelégedve. Bizonyomra mondom, hogy akármelyiknek szebb ruhája és butora van, mint nekem.

Kedves jó Kálmánom est nekem így magyarázza: azért elégedetlenkednek azok folyton-folyvást, mert nem az otthonnak, nem a családi örömeiknek, nem egymás boldogító hatásáért élnek, hanem a nagy közönség szélszéleinek. Nem azért kívánnak új ruhát, mert az nekik benső örömet okoz, hanem azért, hogy — beszéljenek róluk. Pedig az a legtisztéletreméltóbb nő, a kiről a legkevésbé beszélnek.

Ha imádott férjem a kaszinóból egy narancsot, vagy néha esténként Tóniól sült marónithoz (lásd, milyen gyermekes vagyok asszony koromban is!) ez a figyelem jobban esik nekem, mintha egy 100 irtos ruhával lepne meg, a mivel csak azt igazolná, hogy van pénze, hát költöhet.

Oh, aranyos kis barátnóm, nem untatlak tovább, mert nagyon komoly, sőt talán komor hangulatba estem. De hát az „asszonykának“ komolyan is kell tudni gondolkodnia.

Sirig hű barátnőd
Ilonka.

Napirend 1896. december 18-án.

Naptár: péntek, dec. 18. — Róm. kath.: Grácián — Prot.: Grácián. — Görög-kel.: (dec. 6.) Miklós, — Zsidó: Tebeth 13. — Nap kél 7 óra 30 perckor; nyugszik 8 óra 52 perckor. — Hold kél

„Pécsi Figyelő“ tárcája

Sötét pontok.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

A felkelő nap első aranyos-vörös csikja éppen akkor bukkant ki a közeli erdő óriási fáinak mögül, midőn Mátray Ernő és Dobokyné kanyarodtak be annak keskeny, cikornyás útjára.

Köröskörül szinte fullasztóan sűrű volt a buja májusi zöld erdő. A kuszó növények s a vadszőlő lenge hajtásai, mint szerelmes asszonyok tapadtak a nagyobb fák kifeketéllő, férfias derekához, s ha valami szellő által zugott a sűrű rengetegen, hát az egész ölelkező erdő valami mondhatatlan kéjtől sóhajtott, a fiatal fák női dereka oly édes kinosan roppant meg... Az egész zöld élet pedig a madarak nyelvén sugdosott méla szerelemről. Fülemlék, rigók, ökörszemek bujtak el a fák lombhajába... Most messziről, mint egy iszonyatosan csalódva, fájdalmasan sikoltott fel valami madár.

As asszony egy hatalmas tölgyfához támaszkodott, de a madár szavára összereszt. Aztán a többi, a fa derekát ölelő, szinte féltékeny folyondár közé bujva, so kogni kezdett.

De ez csak pillanatig tartott, aztán elszégyelte magát... Mintegy mély for-

rásból áramlott fel lelke mélyéről valami beteg hit: szeretek, szeretek, szeretek!...

S Mátray? Az ő szívében is kevés volt a himpor, naturalista volt, a ki többnyire csak kísérletezett az asszonyokkal... most, a mint a szép asszony odadölt a herkulési fa folyondáros kérgére, nyakának meleg fehérsége, mint az előbbi csók emléke, elbódította gondolatát is.

Pillanatig küzdött bennök öntudatosságukkal az a csudálatos, homályos nagy érzelem, mely majdnem olyan erős, mint a gyűlölet s végre, mikor aztán egymás kutató pillantását mind a ketten kiállították, hevesen s olyan gyorsan, hogy ne legyen idő egy újabb kétkedő gondolatra... átölelték egymást. Lelkükben nem nagyon bíztak, hát vérük hevéhez folyamodtak... Azok a csók legalább igazán forrók, égetők voltak s ölelésük közepette nyughatatlan, ideges szíveik tán pillanatra egyet dobban- tak...

Azután felocsudtak, mögöttük a távoli tisztáson, mint egy törött üvegdarab, fénylett a tó, melynek partján a buja fák, fűzek lobjai menyezetes ágyat vetett a mohra... Még egy csók s aztán magasra felszedve a világos tavaszi ruháját, mely alatt fűzőld alsó szoknyája harmonikusan olvadt egybe a cserje s a gyep színével, lefutott az erdőn át, ki a falu felé. Mátray összefonta karjait és soká nézett utána. Aztán őszinte sajnálat- tal mormogá:

— Szegény Albin!...

Az asszony pedig szaladt az erdőn át tovább. Mikor kiért a sűrűségből, az üde, szabad levegő megnyugtatóan hűtötte le izzó halántékát. A rétről kiérve, a hátsó kapun beosont a parkba. Dobokyné megkönnyebülten sóhajtott fel, lelkébe sötét pontok helyett szerelmes, rózsaszín fellegek gomolyodtak, kimondhatatlan kéjes fáradság vett rajta őröt. Alig volt még annyi ereje, hogy felszaladjon a kosztályába, hol féláljultan rogyott kanapéja vánkosai közé.

És ott feküdt sokáig mozdulatlanul, mintegy mély álomba temetkezve. Arca sápadt volt, nagyon sápadt, egész viaszzerű.

Egy negyed óra múlva ismét magához tért, de a roham ismétlődött, persze már gyengébben s nem azzal a sorvasztóan izzó szenvedéllyel.

— Boldog vagyok! — mondá félhangon, s kíváncsi meglepetéssel halgatta saját szavainak csengését. Szavai oly idegenszerűen hangzottak, mintha más valaki szólott volna hozzá. Ez megnyugtatta, mert kétkedő természeténél fogva a maga lelke és szíve ügyeiben másnak még sokkal inkább hitt, mint maga magának...

E pillanatban nagy robajjal nyílt ki az ajtó. Férje lépett be, porosan, piszkosan, gyengén, bocsánatkéréssel az ajkán. Szerette a feleségét, mint a szeme fényét, bár már nagyon elszokott tőle, mert rengeteg sok dolga

délután 2 óra 9 percek; nyugszik reggel 6 óra 7 percek.

Időjárás: hőmérséklet 1 Celsius fok hideg; légnyo-más 750 — **Kilátás:** a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változó felhőset, jelenként csapadék nélkül és fagy várható.

Kongrua-bizottsági ülés a vármegyeházán d. e. 10 órakor.

Színház: „Coriolanus.”

— **(Pécsek Amerikában.)** A newyorki „Magyar Híradó” legújabb számában több érdekes dolgot találunk városunkból Amerikába kivándorolt pécsiekre vonatkozólag. Először is Miklós Pistáról olvashatjuk, hogy Weltner H. Ármin ügyvédi irodájába társul belépett s a kizárólagos magyar ügyek vezetésével ő — Kovácsi Miklós István, volt országgyűlési képviselő és okleveles magyar ügyvéd — van megbízva. Továbbá egy Pécsről kivándorolt asztalosmesterről, Mészáros Sándorról is értesülést szerezhettünk, a ki Derbyben lakik. Mészáros Sándor előkelő szegedi család sarja, a kinek igen szép tenor hangja van. Pécsen volt évekkel ezelőtt asztalosüzlete; egyszer azonban tanoncának kieujját dühében egy asztalos faragó késsel lehasítván, ezért súlyos testisértés miatt egyévi börtönre ítélte a pécsi királyi törvényszék. E büntetés elől vitorlázott Amerikába s most Derbyben virágzó üzlete van. Olvashatunk a pécsi születésű és három évvel ezelőtt kivándorolt Titz Károly, volt cipésmesterről is, a ki már Pécsen is foglalkozott varrógépjavitással, Newyorkban pedig gépész és mechanikus üzlete van. Lapunk egy barátjához írt levelében azt írja, hogy üzlete virágzik és jelenleg 16 munkást foglalkoztat. Neje Pécsen is vizagázott szülésznő volt és tul az Óceánon is szülésznői működését folytatja.

— **(Munkaszünet karácsony előtt.)** A magyar kereskedelmi csarnok ez évben is folyamodott a kereskedelmi miniszterhez avégett, hogy a december hónap 20-ra és ugyane hónap 27-re eső vasárnapokon a

kereskedelmi elárusítás az egész napon át megengedtesék. A miniszter ez évben a kérelmet megengedhetőnek nem találta, mert ezuttal karácsony első napja, nemkülönb a jövő újév pénteki napra esik és így a fogyasztó közönség a szokásos bevásárlásokat az ez ünnepeket megelőző hétköznapokon idejekorán eszközölheti. Tehát úgy a jövő vasárnap, mint a karácsony két ünnepe utáni vasárnapon is a munkaszünet érvényben maradt.

— **(A Pécsi Munkásképző-Egylet.)** folyó hó 1-én a Scholc-féle sörcsarnok összes helyiségeiben igen mulattató műsorral, egész éjjel közlekedő világpostával és táncal egybekötött humorisztikus „Szilveszterestélyt” rendez. Belépti-díj: tagoknak 30 kr., nem tagoknak előreváltva 40 kr., a pénztárnál 50 kr. A zenét Korodi Károly közkedvelt népzene-kara szolgáltatja. Kezdeté pont 8 órakor. Jegyek előre válthatók: Murányi József cukrász, Jakab Imre vendéglős (sörház), Kulin Henrik vendéglős (volt Sillay-féle vendéglő), Hosztinszki Mihály szatócs (siklósi-utca 29., Schmidl-féle ház), Ámon Gábor szatócs (nyil- és petrezselyem-utca sarok), Schutina N. vendéglős uraknál (volt Hebenstreit-féle malom), az egyleti helyiségben (gyár utca 7.) és este a pénztárnál. Tagok részére csakis az egyleti helyiségben váltott jegy 30 kr. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak. Műsor: 1. Nem törődve . . . Mazurka, előadja a dalkör. 2. Munkás vagyok . . . szavalja Bernhardt I. 3. Jánuska, a politikus drótos tót. 4. Az anyakönyvvezető-hivatal vagy: Bityókos Jancsó egybekelése Gugyi Andró komájával csak úgy pógárilag. Igen mulattató jelenet. — Irta a ki akarta. — Személyek: Farmatringos Ladislausz, anyakönyvvezető Kirsteier János. Pávián, ennek irnoka (Csasslauból) Nagy József. Kajla béres, jóképű atyafi Hitetlen Tamás. Pityisáló Joco, Gugyi Andró komák: Gaál József, Ehr Ala-

jos. Naftalin, anyakönyvi felügyelő, különben Mócsi asidó Petrovics Dessó. 5. A villám. Kettős monológ, előadják Leitermann J. és Horváth Róza k. a. 6. A kijátszott vendéglős, vagy a felsült szerenád. Előadja egy csomó őrtült spanyol, 7. Zászlónkhoz, szavalja Decsy Gusztika, született 1892-ben nagy mosáskor. 8. A vén cigány. Tréfás magánjelenet, előadja Decsy Antal. 9. Kupló. Éneklő egy elszánt krónikás. 10. A néma pikulás a bíróság előtt. Komikus jelenet, előadja Gaál József. 11. Az ó év kimulása és az új év ébredése. Alkalmi élőkép. Műsor után tánc, 1896-tól, 1897-ig. Ki a műsort nevetés nélkül végighallgatja, jövő Szilveszterestélyünkön potya-jegyben részesül.

— **(A kongrua-bizottság)** mai ülésén a következő plébániák jövedelmi kimutatásait vizsgálta felül: Baán, Bellye, Baranyavár, Dárda, Herceg-Szóllós, Lapánca, Baar, Dályok, Lancsuk, Mohács-belváros, Német Bóly és Somberek. A bizottság a holnap (pénteki) napon fejezi be négy nap óta tartó ülését.

— **(Zóna egy helyi érdekű vasuton.)** A nemrég megnyitott bakóca felső-mindszent-komló helyi érdekű vasuton — mely az államvasutak rezsi-jében keseltetik — a személyszállításra vonatkozólag f. hó 15-től kezdve a zónát behosták.

— **(Szoba-tűz.)** Tegnap este Buday Béla mérnöknek a Hunyady-utca 28. szám alatti lakásán egyik szobában tűz ütött ki. A tulságosan fűtött kályha mellett közel álló ágy a nagy melegtől tüzet fogott és égni kezdett. A szobában lévők azonban csakhamar elnyomták a tüzet, még mielőtt nagyobb vessedelem származott volna belőle. A jákár 25 frtot tess ki.

— **(Pótvásár.)** A kereskedelmi miniszter megengedte, hogy a Tolnavármegye területén fekvő Zomba községben a múlt hó 7-ére esett, de elmaradt országos vásár helyett f. hó 23-án pótvásár tartassék.

mellett oly ritkán láthatta. Összecsókolta a szép asszonyt.

— Blanka! — mormogá csodálatos hangon.

Az asszony idegesen rázkódott össze.

— Az Istenért, mi baj van?

Albin felkacagott.

— Képzeld csak . . .

— Nos? — kérdi Blanka türelmetlenül.

— Eladtam a buzámat . . .

Blanka kedvetlenül fordult az ablakhoz; a férj azonban csak tovább beszélt, csacsogott mindenféle csodálatosan unalmas gazdasági dolgokról, legalább az asszony előtt borszasztó unalmasnak tünnek fel e percben. Valami meleget érzett homlokán, bisonyosan a férje csókolta meg. De mikor felvetette szemét, Albin már nem volt a szobában.

Megkönnyebülten sóhajtott fel.

De a mint nyugtalan lelkében a hullámok egymást váltották fel, a következő pillanatban az a kéjes zibbadtság ismét égni kezdett az ajkain s félhangosan susogá:

— Szeretóm van! . . . Szeretóm van! . . .

Majd meg mintha mesziről egy sokaság moraja sugta volna a fülébe:

— Doboky Blankának szeretője van! . . .

De aztán ismét Mátray jutott az eszébe, ábrándos, okos szemével, s az előbbi szavakat kitörő, repeső örömmel suttagá:

— Szeretóm van! . . . Szeretóm! . . .

Felugrott, szembeszállott volna az egész

világgal . . . Majd ismét szenvedélyesen vetette magát divánjára.

E pillanatban lépett be Mátray. Az asszony ott feküdt a félhomályban.

— Itthon van Albin? — kérdé susogva Ernó s melléje térdelt.

— Kilovagolt a földekre, — mondá, — mindjárt itt lesz . . .

Egymásra néstek. A vessély közelségének érzete valami rejtelmes, szinte szenvedélyes melegséggel hatotta át őket, valahogy közelebb hosta a két töprengő lelket egymásb. Mátray beszélt, halkán, hevesen, maga is elcsodálkozott magán, majdnem a szenvedély öntudatlan nyelvének a szavai tolultak ajkaira. Blanka behunyta szemét, s hanyatt dölve keretére, úgy hallgatta . . . Ott feküdt egy fáradt tropikus virág, mely a nap hevétől az árnyékba dől . . .

E pillanatban igazán ast. hitték, hogy szeretik egymást. S ki tudja . . .

Siető, gyors lépteket hallottak. Mátraynak alig volt annyi ideje, hogy egy gyakorlott fordulattal valami távolabb eső kerevetre perdüljön.

— Albin jön, — mondá ijedten az asszony.

Doboky éppen szobájába akart menni, mikor észre vette, hogy henye galoppban egy lovas tart feléje. Különös ruházatáról azonnal ráismert, hogy Buzásy Ödön. Még a lova is tarka volt, majdnem olyan gigerli, mint a gazdája. Rögtön eléje sietett, nem akarta la-

kására vezetni, mert tudta, hogy a felesége nem sziveli.

— Szervusz öreg cimborá! — kiáltá boristü hangon már messziről. — Ezer estendeje nem láttalak. Hol csavarogtál, öreg, ennyi ideig?

— Budapesten voltam, a millenniumi kiállításán, a gazdasági csoportot megtekinteni.

— Minket meg itt hagytál magunkra a jó cimborákat, hátsat, feleséget . . .

Albin szórakozottan nézett az árpás tábla végére.

Buzásy, kinek nem tetesett es az utóbbi ideit hideg fogadtatás s tudta, hogy ennek az asszony az oka, elhatározta, hogy ezért megbosszulja magát Blankán. A múlt héten a park végében Mátrayt meglepte Dobokynéval. De hogy adja be est a pilulát Albinnak? Nem tudott a mondókájába belekeszteni.

Nem sokára odább sétáltak.

— Nincs valami jó „papa morgód”? — kérdé végre.

— Mindjárt ott leszünk az öreg csárdásnál — felelé Doboky.

Betértek. Albin is megszomjasott s különben is fáradt lévén, szivesen ivott. De a délelőtti rengeteg hőség után hamar fejébe szállt az ital. Ledől a fal mellé a lócára s olyan édes félálomban hallgatá Buzásy Ödön fecsegéseit. Csak itt-ott akadt meg fülében egy pár szó.

— Albin pajtás, — kezdé s felkelvén,

— (A „Mohácsi Dalárda“, folyó hó 26-án (karácsony másodünnepén) a mohácsi iparosok olvasóköre helyiségeiben zártkörű dalestélyt rendez. Helyárak: Oldalesék és I-ső rendű körszék 80 kr., a II. rendű körszék az ezután következő sorban 60 kr., zártszék 50 kr., állóhely 40 kr., gyermek- és diákjegy 25 kr. Keszete este, pont 8 órákor. Felülfizetések, tekintettel arra, hogy a dalárda még semmi nemű alaptőkével nem rendelkező, a dalestély tiszta jövedelmét egy ilyennek létesítésére óhajtja fordítani, hálás köszönettel fogadtatnak a hírlapilag nyugtáztatnak. Előadás után tánc. Műsor: 1. Magyar népdalok. a) Ne sirj, ne sirj fülemile dalára . . b) Szabadkai Bunyevác. Előadja a Dalárda. c) Ha elmegyek nem sokára messzire . . Előadja a Dalárda. d) Barna kis lány, mért vagy olyan szomorú . . , dongó kar kísérete mellett éneklő: Vincsek József ur. e) Pásztorfiu, előadja a Dalárda. 2. Az ajánlott levél. Vigjáték 1 felvonásban Labich Jenőtől. Személyek: Hortense, fiatal özvegy Reiner Laura k. a. Francine, komorna Reberics Mari k. a. Fougasson amerikai Kondor Ferenc ur, De Couvalin Hector, állománygyász Topálovics J. ur. 3. Duett. „A két családromán“ románc, Hackl Antaltól, éneklők: Mészáros Lajos és Kerner Róbert urak. 4. Magyar népdalok. a) Lehullott a rezgő nyárfa aranyzintű levele. b) Ritka árpa, ritka buza, ritka rozs . . Előadja a Dalárda. 5. „Simon Judit“ drámai költemény Kiss Józseftől, szavalja Némethy György ur. 6. Magyar népdalok. a) Zug a szélvész, háborog a Balaton . . b) Vásárhelyi sétatér — Bandi cigány hegedül, előadja a Dalárda.

— (Tisztelgések a polgármesternél.) Ma délután tisztelgett a pécsi ág. evang. egyházköztség felügyelő bizottsága Majorossy Imre polgármesternél. A küldöttséget Nádosy Kálmán, világi és Jeskó Lajos lelkész, egyházi elnök vezet-

odacsosozott a fekvő emberhez. — Albin pajtás! Szeretess engem?

— Szeretlek! — mormogá Doboky félálomban.

— De igazán?

— Igazán.

— Hát hiszed-e, hogy én jó cimborád vagyok neked?

— Hiszem . . . hiszem . . .

— Hát hiszed-e, hogy én a legönzettebb baráti indulatból mondom neked azt, a mit most tőlem fogsz hallani?

— Mit? — kérdé Albin álmosan, kelletlenül.

— Megállj csak öreg . . . Igyunk előbb egyet, hogy meg légy győződve érzelmeim való, igaz voltáról . . .

Ittak.

— Hát barátom, öreg cimborám, — zokogá Ödön, letérdelve a nedves földre a piszkos lóca mellé, — hát jó, szívem vérzik, de kimondom, Blanka ő nagysága . . . nagyon sokat van, izé . . . szóval a feleséged megcsal téged . . . annak a Mátraynak a szeretője . . .

Az álmos ember fejébe villámgyorsan érnek be a szavak és gondolatok . . . Feláll, kibuzza magát, szinte karcsubbá lesz izma feszületében.

— Mit mondtál? — kérdé siket hangon, kelletlenül s kigombolta kabátját, mert majd megfult.

— Édes barátom, — morgá Ödön, megölelve a haragvó embert, — hiszed-e, hogy

ték a polgármester elé s a küldöttség szónoka, Jeskó Lajos, fejeste ki szép beszédben az új polgármesternek a hírköztség szerencsekívánatait. A beszédre Majorossy polgármester szép szavakban mondott köszönetet. Ugyancsak ma tisztelgett a polgármester előtt a „Kereskedelmi Kaszinó“ küldöttsége is.

— (Leégett szalmakaszal.) Otócska a Géza gyulapuzsztat bérli birtokán nagy tűz volt a napokban. Ismeretlen okból kigyuladt egy szalmakaszal és porig égett. A kár 1600 forintot tesz ki. A szederkényi csendőr őrsnek bejelentetvén a tüzeset, az megindította a nyomozást, de sikertelenül. A tűz keletkezési okát nem lehetett megállapítani.

— (Nem tudja, hol született.) Egy fiatal, alig tizenöt éves leányt tartóztatott le az éjjel a rendőrség egy kocsmában, hová az éjjeli szállást kérni, ment de ahol szintén feltűnt gyanus kinézése. A letartóztatott leány Krugyelvác Ankanak mondta magát és előadta, hogy Eszékéről jött Pécsre, hogy itt szolgálatba álljon. Nincs azonban se cselédkönyve, se semmi igazolványa s minden vagyona egy kis batyu, a melybe pár darab ruhája van kötve. Arra a kérdésre, hogy hová való, nem tud felelni; szüleit, azt mondja, nem ismerte és azt nem is tudja, hol született. Beszédmodora félig tótos, félig cigányos s a legnagyobb valószínűség szerint, valahová Slavóniába való. Egyelőre a rendőrség őrizete alatt maradt, a míg valahogy kipuhatolják, hogy hová toloncolják haza.

— (Halálosítások.) Poszelt Reinhold tegnap este 9 órákor, életének 55-ik évében, meghalt. Temetése holnap délután 3 órákor lesz a Kálvária-utca 38. sz. házból a budaikülvárosi temetőben. Az engesztelő szentmise szombaton délelőtt 9 órákor lesz lelkitudveért a belvárosi plébániatemplomban. — Hikker Károly m. kir. honvédszázados neje szül. Palisch Ernesztina, reggel 8

én vagyok a legjobb barátod? Csak azt mondd, hogy hiszed-e?

Doboky félrelökte őt.

— Mit mondtál az előbb, kérdem?! —

Hát csak azt, — mondá szerényen Buzásy, — hisz nekem a szívem vérzik, hogy el kell mondanom, de hát a barátság szent kötelékei fűznek hozzád . . . hat csak azt, hogy a feleséged igen sokat . . . izé . . . van azzal az izé . . . no . . . Mátrayval . . .

De már ekkor Doboky Albin nyeregben ült s eszeveszett futtatással vágatott toronyiránt haza, lakására. Odaérve, felesége lakosztályába ment. Nem találta sehol. De talált helyette íróasztalán egy nevére címzett illatos levélkét. Izgatottan bontá azt fel. Ez volt benne: „Bocsáss meg, nem élhetek Ernő nélkül. Blanka.“

Ájulva rogyott egyik karszékbe.

Este felé az ajtó nyikorogva nyílt ki. Egy dult. sápadt arc jelent meg benne.

— Barátom, még egyszer felkereslek boldogult feleséged ügyében, — mondá a végzet által erre rendelt Buzásy, — ott akadtam rá a park alatt . . .

— Rám nézve már dél óta halva van . . .

Lementek a parkba. A fűben fekvő fehér alak előtt, mélyen elgondolkozva állott Mátray.

Most Doboky is megállt a test tulsó oldalán. Lassan veté fel szeméit. Véletlenül Mátray is felnézett s szemeik pillanatra találkoztak . . .

Fügler Desső.

órákor, életének 41-ik évében elhunyt. Temetése szombaton délután 3 órákor lesz a siklósi országút 2. számú házból a budaikülvárosi temetőben. Az engesztelő szentmise f. hó 21 én fél 10 órákor tartatik lelkitudveért a székesegyházban. Az elhunytat gyászoló férje, négy gyermeke és szülei siratják.

— (Ellopott ludak.) Keszeli Jakabné, pellérdi lakosnő, ma reggel egy kocsin bejött Pécsre. A kocsisaraglyába két hizott ludat tett, hogy majd itt eladja. Tervét azonban nem vihette véghez, mert miközben hajnalban szép lassu ügetéssel beérkeztek a városba, a két lud elveszett a kocsisaraglyából. Az asszonynak egy gyanus kinézésű emberre van gyanuja, a ki sokáig a kocsi mellett és utána ballagott s egyszerre az országutról egy mellékutra tért, hogy az emelhetze le a ludakat a kocsiról; de bizony a gyanusított embert nem találják sehol. Így hát bajosan kerülnek meg az ellopott ludak valaha.

— (Öld meg az asszonyt.) Egy idősebb koru, de még magára meglehetősen sok gondot fordító asszony nagy panasszal állt ma a rendőrség előtt. Elmondta, hogy özvegy és hogy néhai ura után maradt egy kis pénze s most abból él. Azonban mivel „a virágnak megtiltani nem lehet“, az ő szive is megnyílt másodszor is szerelemre s egy munkással lépett közös háztartásba. Két év óta éltek boldogul, de az ember mostanában kezdte elhanyagolni, egész éjszakákat a házon kívül töltött s folytonosan civódott vele. Már többször fenyegette azzal is, hogy megöli s az éjjel ezt a fenyegetését végre is akarta hajtani. Egy késsel rohant az asszonyra, aki csak úgy tudott tőle menekülni, hogy hirtelen magára zárta a szobaajtót s az élete ellen törő ember kintrekedett a konyhában. A rendőrség nyomban felkereste a bepanaszolt embert, aki azonban tagadta az asszony állításait s elmondta, hogy nem egyéb az aljas boszuvágynál. Mert ő ráunt az asszonyra s kereken ki is jelentette neki tegnap, hogy szakít vele. S most azzal akar rajta boszút állni, hogy ilyen koholt vádakkal illeti. A panaszosnő — természetesen — az ő védekezését mondta koholtnak s mindkettő megmaradván állítása mellett, a rendőrség az esetről felvett jegyzőkönyvet át fogja tenni a bírósághoz, hogy ott derítsék ki, mi a való ebben a legújabb szerelmi drámában.

— (Kisasszonyok a kóterban.) Rendőrségünk éber figyelemmel kíséri a közérkölcsekre veszedelmes, hely és foglalkozás nélküli nőket, kik esténként az utcákon próbálnak szerencsét. Az este is négy ilyen magát igazolni nem tudó, különben pedig majdnem elegánsul öltözködő kisasszonyt tartóztatott le, akiket egyelőre bevitték a rendőrség börtönébe, honnan majd illetőségi helyükre fogják őket toloncolni.

— (Eredeti tudósítás.) Egy amerikai ujság „Ujabb hírei“ között „Pécs“ jelzéssel a következő furcsa tudósítás olvasható: „A pécsi kerületet a mult cikluson Vikár István ügyvéd képviselte; az idén is felléptették függetlenségi programmal s párthivei döntő számban jelentek meg a választásra. S már meg is kezdték a szavazást rá és a kormánypárti Léva y Lajosra, amikor a

választási elnök felmutatta Vikárnak királyi közjegyző előtt kiállított levelét, a melyben lemondott a jelöltségről. Most a „Magyarország” hiradása szerint a győri ügyvédi kamara Vikár István ellen ebből a választásból kifolyólag erkölcselen úszkedés miatt fegyelmi eljárást indított. Az egész dologban csak az a furcsa, hogy mindez nem Pécsen történt, hanem — Pécsen.

— **(Tűz egy iskolában.)** A baáni görög-keleti egyházközség iskolájában a napokban egy este tűz támadt. Elégett két iskolapad 5 forint értékben, mire a tüzet észre vették és elnyomták. A főherceglaki csendőrs kinyomozta, hogy a tűz abból keletkezett, mert Szamacsics Vládó iskolaszolga a kályhát erősen befűtötte s aztán eltávozott. A nagy fűtés következtében a három év óta nem tisztított kéményben tűz ütött ki s ez kihatolt a kályhából az iskolába is. Az esetet bejelentették a dárdai járásbírósnak.

— **(Rá akart gyujtani.)** A mai szomorú világban nem szokatlan a pénztelen állapot. Ilyen pénztelen állapotban leledzett az az eddig még ismeretlen tolvaj is, a ki a pálya-utcán bement tegnap este egy boltba és ott egy vergóniát kért. A boltban több vásárló levén, a vergóniás ember addig válogatott a szivarok között, míg egy alkalmas pillanatban magához vette az egész szivaros skatulyát s azzal el akart illanni. De rajta csípték s e felett való ijedelmében a skatulyát ott hagyva, hanyatthomlok futott ki az üzletből s mielőtt utána siethettek volna,

már el is tűnt. Most keresik, hogy megkérdezzék tőle, miért akart egyszerre egy egész skatulya szivarra rágyujtani?!

— **(A télikabátos.)** Így december közepén már édes mindnyájunknak el kell látva lennünk télikabáttal, de hát azért mégis akadhatnak olyanok, a kiknek szükségük van olcsó télikabátra. Ebben a véleményben lehetett az az ember is, ki tegnap sorra járta a szigeti külváros külső utcáit és potom áron kínálta a nála levő négy darab télikabátot. A helyett azonban, hogy vettek volna tőle, valaki besugta a rendőrségnek a gyanús embert. Este felé keresésére is indultak, de őkegyelme éreshette a veszélyt, mert hamarosan eltűnt a téli kabátokkal együtt, a melyeket bizonyára tilos uton szerzett valahol. Hogy hol, azt csak ő maga tudná megmondani.

— **(Olcsó örletés.)** Egyik malomban ma reggel azon kaptak egy embert, hogy egy zsák lisztet akart feltenni a kocsijára. Persze, mikor kérdőre vonták, hogy övé-e a liszt, nem tudta magát igazolni és egy előhívott rendőr előtt töredelmesen beis vallotta, hogy a zsák lisztet el akarta lopni. Az olcsó örletésre vágyódó embert bekísérték a rendőrségre, ahol elmondta, hogy Magyar Egregyre való és soha még nem volt dolga rendőr urakkal sem. Hát most lesz dolga még a törvényszékekkel is, mert a kihallgatásáról felvett jegyzőkönyvet átteszik oda, hogy ott vonják kérdőre az olcsó örletésért.

— **(Lopás varássítal segítségével.)** Furcsa módon lopta meg Molnár Ferenc mohácsi lakos Bálint József mattyi lakost. Valami varássítal-féle keveréket öntött a borába, a mitől az elaludt s ekkor kivette a zsebéből 260 forintját. Persze, mikor az álomba varássított ember felébredt és a lopást észrevette, azonnal jelentést tett a csendőrségnek. A siklósi csendőrség megindítván a nyomozást, kiderítette a varássítal segítségével elkövetett lopást s a tettesnél meg is talált az ellopott pénzből 100 forintot. Az esetről jelentést tettek a siklósi járásbírósnak.

— **(Enyveskesztő liferáns.)** Egyik felsőbalokány-utcai boltos a mindenesét szokta alkalmazni, hogy háshoz szállíttassa vele a portékákat. Az így liferánsá avanszírozott mindenes azonban hálátlanul visszaélt ezzel a bizalommal, mert a keszére bizott árukból egy-egy csomó mindig a keszéhoz ragadt s a megrendelők helyett a saját lakására szállította azokat. Ma aztán kiderült a turpissága s egyelőre megszünt liferánsnak lenni, hanem a helyett a rendőrségnek a vendége. Beismerni azonban nem akar semmit és mert nem is találtak meg nála semmit sem az elikkasztott árukból, a vizsgálat lesz hivatva kideríteni, hogy csakugyan bűnös-e vagy nem?!

— **(Meglopott kis leány.)** Hamar Éva, tízéves leánya, Üszöghből bejött ma reggel Pécsre. Az uton találkozott egy asszonnyal, a ki igen barátságosan kezdett vele beszélgetni s együtt jöttek befelé. A város alatt az asszony elvált a leánytól, a ki mikor beért a pálya-utcarra, ott elő akarta keresni a karján levő kosarából a pénzes tárcáját, hogy majd vesz egy boltban magának egy sósperecet. De nagy rémületére nem találta sehol a pénztárcát, pedig benne

diplomátával még más dolgokra nézve is volt megbeszélni valója.

Nem kételkedett, hogy Jonville az asszony véres fejét felismerte, melyet egy este a Bois de Boulogneban karjain látott és a bizalmas közlések, melyeket ő: Vitrac, e szerencsétlen találkozás után barátjának adni kényszerítve volt, Jonvillenek a bál után sok gondolkozni valót kellett, hogy adjon. A pillanat elérkezett a közléseket kiegészíteni.

A bál utáni napon Jonville találkozott a gróffal és unokahugával s a hallatlan hasonlatosság, mely némává tette Vitracot, neki is fel kellett hogy tűnjön, sőt hosszabban társalognia kellett ez emberekkel, miután a gróf vitte őt vissza lakásába és így jobban tájékozva kellett lennie, mint Vitrac barátja, ki módfelett boszankodott azon, hogy nem igyekezett a gróftól magától közelebbiekét megtudni.

Vitrac csengetett a komornyikjának, gyorsan felöltözött s egy éppen arra haladó bérkocsiba ülve, elhajtattott. Annyira lekötötték gondolatai, hogy észre sem vette Wandát, aki egyik közeli kávéház ablakában ült.

Wandát a Cigalle-tért beragyogó tavaszi napsugár csalta ide. A műterem ablakából látta a gróft és unokahugát kiszállani, aki olyan csodálatosan hasonlított a meggyilkolt nőhöz s most idejött, hogy bevárja az érdekes kaland folytatását. Észrevette azt is, mikor eltávoztak s éppen menőben volt, hogy Vitracról kérdés-kérdjék felőlük, mikor a festő is eltávozott hazulról, hogy a Bourbon-téren lakó Jonvillet meglátogassa.

Annyira izgatott volt, mikor a ház elé ért, hogy

szívére és lovagiasságára appellálok; nem kézdhetné-e még Olaszországba való utaztazta előtt szegény Helenám arcképét? Mikorra visszatér, befejezhetné, akkor, a mikor kedve lesz hozzá, de legalább bizonyos volna róla unokahugom, hogy meglesz a kép. Ha esetleg kényelmetlen volna önnek a kép elkészítése itt a műteremben, úgy bátorodom azon ajánlatot tenni, hogy fesse le unokahugomat odahaza a lakásomon.

Semmi sem lehetett üdvösebb Vitracra, mint ez az ajánlata a grófnak. A műteremben való ülés Wanda féltékenységét felkölthette volna és Vitracnak számolnia kellett azzal a körülménnyel, mert Wanda nagyon is azok közül való volt, kik kedveseiknek komoly bajokat képesek okozni, ha okot sejtenek arra. Ellenben a nagybátyjánál való modellülés senkinek sem tűnne fel és segiténé Vitracnak megmagyarázni egy titkot, mely őt e pillanatban mindennél inkább a világon érdekelte.

— Gróf ur — mondá megfeszített erőlködéssel, hogy uralkodjék magán — én igazságtalanságnak tekinteném, ha meg akarnék csalni egy nőt, ki művészetemet messze annak igazi becse fölé helyezi. Nem kötelezhetem magam, hogy unokahugának képét még es évben megfestem, de megkezdésére bármikor hajlandó vagyok, sőt már holnap — az ön lakásán, mivel műtermemet más munkák részére kell szabadon tartanom.

— Köszönöm önnek, drága mester! — kiáltá Borodino és szívélyesen szorítá meg a művész kezét. — Tulboldoggá teszi unokahugomat és nem tudom, hogy valaha elég világosan ki tudom-e fejteni hálámat. Ellenben hiszelgek magamnak azzal, hogy ön nálam igen

volt öt forint, mit egy kereskedőhöz kellett volna vinnie. A megrémült leányka sirva panaszolta el az esetet a rendőrségnél és azt állította, hogy annak az asszonynak kellett kivennie a kosárból a pénztárcát. De perase, hogy az asszony ki volt, nem tudja. A rendőrség megindította a nyomozást a tolvaj asszony kinyomozása iránt.

— **(Még a tyúk is kikaparja.)** Megirtuk régebben, hogy egy málomi asszonytól egy csomó vásznat és egyéb ruhaneműket lopott el valami rossz utra tévedt suhanc, akivel az asszony abba a fogadóba küldte a vásárolt árukat, hol kocsijával meg szállt. Most egy csomó az ellopotthoz hasonló fehérneműt találtak a málomi szőlők alatt, olásva. Nem lehetetlen, hogy a tolvaj rejtette azt oda, félvén attól, hogy megtalálják nála. A feltalált lopott tárgyak tehát visszakerülnek nemsokára tulajdonosukhoz, ha az be tudja igazolni, hogy csakugyan az övéi, — de hogy a tolvajnak nyomára jutnak-e valamikor, az nagy kérdés.

— **(Betörés.)** Klein Simon, berkesdi lakosnak besárt kamrájában betörők jártak. Az ajtó befessítése után elloptak onnan 3 szék buzát 15 forint értékben. A csendőrség keresi a betörőket, de azok még eddig az ismeretlenség homályában rejtőzködnek.

— **(Még akart halni.)** Tegnap este nagy rémületben voltak a felsőhaviboldogasszony utca egyik házának lakói. Egyikük orvosért, a másik rendőrökért szaladt, a harmadik azonban, a ki legkevésbé volt meg-

rémülve, betörte az ajtót, a mely a szobába vezetett, melynek lakója okozója volt a rémületnek. Az ablakon keresztül ugyanis láták, hogy a szobában magányosan lakó fiatal özvegyasszony mozdulatlanul fekszik az ágyán és nem hallgat kiabálásaikra, hogy mi baja, nyissa ki az ajtót. Attól tartottak, hogy megvan halva, vagy legalább is haldoklik ezért volt a nagy rémület. Mikor azonban bementek a szobába, az asszonyka félig öntudathoz jött és csak azt az egy szót susogta: „Hánytatót!” Kapott is hamarosan, még mielőtt orvos érkezett volna és ez aztán segített a baján, a mit nem más, mint egy csomó gyufa okozott, melynek oldatát a fiatal özvegy megitta. Minthogy azonban a sablonos mérgek kevés volt, nem is csinált nagyobb veszedelmet s reggelre az öngyilkosjelöltnek semmi baja sem volt. Kihallgatásakor ő maga elismerte, hogy meg akart halni, de hogy miért, arra nem adott választ.

— **(Ne tessék haragudni.)** Toprongyos anyóka állit be a szolgabíróhoz a minapában. „Csértecsék, jó napot kívánok egissigire vállalik az iccakai nyugalom, csókulom a kegyés kezeit a főtekintetes alszolgabíró urnak! Hát az erányában fáradosom, hogy van nékem egy fiam, aztán az megengedte, hogy mi öregék nála lakhassunk de ostán meg a menyecske szavára elzavart a hástu “

„Hát most ugy e szeretne visszavonulni a házba, nénemasszony!?”

„Vissza ám, de jól monta az ur, csak-

hogy másért gyüttem — a kiminyünk, amit hamarosan összetácutunk, kifogás alá kerüt a kéményseprő ur szemibe, (ez is mindent meglát!) aztán feljelentett bennünk a tekintes urakhoz . . .

„Haja néném, akkor maga már megvan idézve ugy e?”

„Igenis, csókulom a kegyés kezeit.“

„De hát akkor miért jött el ma, miért nem várta be a tárgyalást, a mi csak ezután lesz??”

„Hát kirem, mondok, ikáb máma gyűvők, osztán elmondom a sorsomat, hogy nem én vagyok a hibás, mert elzavartak hazuru, megmondom előbb, hogy ne tessék rám, szegin öreg asszonyra ollan sokáig haragunyi!”

— **(Fenyővásár.)** Már nincsen messze karácsony ünnepe; a túlevelű örökzöld szép fák immár megérkeztek. Ott fektűsnek szép sorba rakva a piacon s kíváncsian tekintgetnek széjjel az uj kvártélyon. Ah, hiszen még fekete a föld, nehéz terhes hófelhőt nem hőmpölget az ég ivén a vihar, korai az érkezésük, bizony korai! Hiszen nem lepi zászmaraz az ágat, a telegraf vékony huzaláról nem potyog még le a megfagyott veréb, nincs más csak köd, sűrű fojtó köd, mely mind lejjebb eresskedik s végre a túlevelű fákra is ránehesül bántó nedvességével. De azért a fenyők érkezése már az ünnepnapokat jelenti. Sok a gyerek (hála Isten!) — sok karácsonyfa kell, hadd válogasson közülök idejekorán a gondos szülő.

kényelmesen fog dolgozhatni. Ugy lakom. akárcsak falun — a Rue Bertonon Passyban, hol nagy kertem van, melyben egy rengeteg pavillon áll, mely önnek műtermül fog szolgálhatni s melynek ablakai észak felé néznek. A Rue Berton kisé messze van innen; de kocsiamat rendelkezésére bocsájtom, a hányszor eljönni szándékosak.

— Köszönöm önnek gróf, de van nékem saját kocsim is — viszonzá Vitrac, az előző évben egy Dog-cant szerzett be magának, melylyel szívesen parádézott, ha ideje engedte. — Csak az órát kérem meghatározni, mindön modellem az első ülésre hajlandó volna.

— Határozza meg maga az időt, mely önnek a legalkalmasabb volna.

— Alkalmasak volnának talán a déli órák?

— Bizonyára. Helene tehát tizenkét órakor készen lesz és én el fogom önt várni. Most azonban tudatni vágyom véle az örvendetes hirt és bucsut veszek öntől kedves mester. A szolga által önnek átadott kártyán rajta van egész címem.

— Helyes gróf ur és ön számithat reám.

Beszéd közben megfigyelte Vitrac, ki időközben visszanyerte hidegvérét, a vendégét és be kellett vallania, hogy annak megjelenése, viselkedése és beszédmodora egyaránt gentlemanra vallanak, az exotikusnak egy kis vonásával, ami azonban jól állott neki. E tapasztalatok azonban nem tiszták el a kétséget, mely Vitracot hatalmába kerítette.

Borodino gróf sietett a beszélgetést egy szívélyes kézzsoritással bezárni, elérte amit elérni kívánt és attól félhetett, hogy a nagy művész ígérését, hogy holnap

megjelenik a Rue Bertonon, még visszavonja. Vitrac kikísérte a lépcsőig és kevés hiányzott, hogy le nem ment vele azon, csakhogy a fiatal hölgyet lássa, ki oly feltűnően hasonlít a halotthoz; de a jelenet nyilt utcán — tíz lépésnyire a kávéháztól, melyet a nemes festőművészet fiatal óriásai látogattak — egyáltalán nem volt iszlése szerint való s így — visszatért műtermébe.

Az ablakból utána tekintett az elegáns landauernek, mely gyors iramban gurult a Boulevard de Clichyn keresztül — és szelid megbánás fogta el, hogy nem intézett pár kérdést a grófnak. Úgyes módon kérdészködhetett volna e nemes ember viszonyairól és a helyett menni hagyta, anélkül, hogy megkérdezte volna, milyen nemzethez tartozik.

A titokzatos unokahugról is annyit tudott, a mi nem sokkal több a semminél, hogy Helenának hívják, de ez az Európa minden népeinél meglehetősen elterjedt név semmit sem mondott neki. Borodino gróf maga a Moszkva melletti ama hely nevét viselte, hol I. Napoleon a nagy csatát nyerte; Vitrac ebből azt következtette, hogy ez ember bizonyára orosz. Ez azonban pusztán sejtés volt és nagyon szeretett volna e pontra vonatkozólag tisztába jönni, mikor egyszerre arra a gondolatra jött, hogy Jonvilletől fogja a felvilágosításokat beszerezni.

A látogatás különben is helyén volt. Jonvillet bal eset érte, mely hátráltatja őt a kimenésben; Vitrac azonban nem látta őt az álarcosbál és így csak természetes volt, hogy Vitrac érdeklődött beteg barátja állapota iránt, eltekintve attól, hogy a művésznak a fiatal

S a túlevelt fákát egyre hordják, még csak el se bucsuzhatnak egymástól, mint nem mondhattak bucsut a földnek, melynek mélyét végigcsiklandozták vékony gyökérhajukkal. De bárhova jutnak is, mindenütt jó helyre jutnak, mert csak a szeretet angyala állít karácsonyfát, a gyűlöleté soha. Nőé olajágának a jelentősége rég kiveszett, Suttner báróné hiába hirdeti vele a békét, bizony örömet alig okoz általa. Sokkal nagyobb szenzációt és vigságot idéztek elő az apróbb és nagyobb emberiség körében azok a zöld túleveles fenyűágak, a mik a tegnapi piacon megjelentek. Bizonyos áhitattal tekintett rájuk mindenki és a mint csunya összevisszaságban egymásra hányva, vagy a földön sorjában fektetve heverték, az arra menő kicsinyek és nagyok képzelete talpra állította őket, láncokat akgatott rájuk, aranyos diók, apró viaszgyertyák és más csecsebecsék ragyogtak rajtuk. Körülöttük az a családi kép, vidám gyerekekkel, megelégedett arcú szülőkkel. A század végén . . . Ez talán az egyedüli, a mi az istentelenség tengerében soha el nem süllyedő zátonya marad az áhitatnak . . . Hanem az érzélgőség ráér karácsonyig; csupán csak annyi legyen jelentve, hogy a kriszkindli előhírnökei, a fenyűágak tegnap megjelentek a pécsi piacon. Felhajtás nagy volt, élénk kereslet mellett, a mely jó piaci árakat csinált. Nagyobb kötések voltak nyolc napos határidőre. Akkor lesz ugyanis karácsony.

Jegygyűrűk Nász és Menyasszonyi ajándékoknak alkalmas tárgyakban óriási szép raktárt mindenféle kül- és belföldi ékszerekben u. m. brilláns fülbevalók, karkötők, gyűrűk, haj-, mell- és nyakékek, továbbá a legfinomabb arany női-órák és láncokban eredeti gyári árak mellett található Schönvald Imre ékszerésznél, Pécsen király- (fő) utca, a Hattyu épületben.

Kitüntetés. Sternberg Armin és testvére budapesti hangszergyáros céget kötő kitüntetés érte. A kiállítási zsűri „a millenniumi nagy éremmel”, a kormány pedig a „millenniumi állami éremmel” tüntette ki a hírneves céget.

Késmárky és Illés, Budapesten a leghíresebb cégek egyike, Kossuth Lajos-utca 9. és 10. szám alatti üzlethelyiségeit legközelebb a külön e célra épülő áruházba (Kossuth Lajos-utca 13. szám) helyezi át, minélfogva az összes I. és emeleti díszmű stb. árukészlet árait 20—50%-kal leszállította. Félreértések kikerülése végett megemlítjük, hogy a régi, híres „Kerepesi bazár” nagy raktára és helyiségei továbbra is fennmaradnak, sőt ott is az oly szilárdul megszabott cikkeknek, mint a 2 frton felüli francia-babák és hintalovak, 10 % ot enged.

Országgyűlés.

— **A képviselőház ülése december hó 17-én.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata) Szilágyi Dezső elnök betérjeszti Hontmegye feliratát a vármegyei alkalmazottak anyagi helyzetének javítása iránt.

Polczner Jenő a Kossuth-párt feliratát fogadja el, mert leplezetlenül fejezi ki a nemzet vágyát a függetlenségre, szabadságra. A trónbeszéd sérti a népképviselőt souverainitását, melyből a külügy teljesen kimaradt és egy sérelmes passzust, Magyarországot a monarchia részének nevezi. Pártja kívánja az önálló vámterületet, önálló bankot és küzd a kvóta-félelemelés ellen.

Bánffy Dezső, b. miniszterelnök feleletében elismeri, hogy a szabadelvűek áldoztak az eszméért a párt érdekében, (Óriási zaj.) az ellenzék is pártkasszával dolgozott.

Polónyi Géza, Kossuth Ferenc, Horánszky Nándor egymásután utasítják vissza Bánffy vándjait.

Benyovszky Sándor gróf fejtegeti ezután, hogy fennállhatunk Ausztria nélkül is a az önálló hadsereg és diplomácia nem utópia.

Rakovszky István (néppárti) szűzbeszédében a revíziót sürgeti.

Meskó László a választási reformokat és új katonai büntető törvénykönyvet kíván. Kossuthék feliratát pártolja.

TÁVIRATOK.

— **Akik mulatnak.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata) A szabadelvűpárt tegnap este a Royal-szálló nagytermében tartotta 200 teritékű bankettjét, melyen Podmaniczky Frigyes báró felköszöntötte a királyt, Bély László, a szabadelvű gólya. Bánffyt és a kormányt, Lukács Béla utalt a választások eredményére, Bánffyra üritette poharát, Bánffy báró elmondotta, hogy programja a Deák elvei szerint alkotott alaptörvények továbbfejlesztése, fentartása. Harmincéves mult igazolja e program követését. Kéri a párt támogatását jövőre. Pulszky Agost óvja az erős pártot, hogy ne éljen vissza erejével, Szilágyi Dezső a szabadelvűsége, Tisza Kálmán a fiatal nemzedékre, Rohonczy Gedeon Tiszára tósztoztak.

— **A bűnbak.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A hivatalos titkot a „Magyarország”-nak eláruló Pascholdt József földművelési miniszteri díjnokot átadták az ügyészségnek.

— **Tifusz Pólában.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Pólában ujabban 60 tifusz megbetegedési eset fordult elő. Ez ideig összesen 900.

— **Nincs többé hirlap-bélyeg Ausztriában.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A Reichsrath pénzügyi bizottsága elfogadta a hirlap-bélyeg eltörléséről szóló javaslatot.

— **Apponyi mandátuma.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A kilencedik számú bíráló bizottság ma délután Apponyi, Városy, Emmer és Hock mandátumai ellen beadott petíciókat tárgyalja. Mint hírlík, mind a négyet igazolni fogják.

— **Egy volt főispán balesete.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Tallián Béla volt főispán kocsija a törökkanizsai tiszai töltésről lefordult. Tallián karját ficomitotta.

(NYILT-TÉR)

Kitűnő Angol

TEA-RUM

James Walters & Comp. londoni cégtől, — továbbá: valódi ó

Slavon-Szilvorum

eredeti palaczkokban 1 frt 20 kr.

NICK A. K.-nál Pécsen,

király-utca 2. sz. és Bazár udvar.

Laptulajdonos Felolőa szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Egy 5 szobás lakás

elköltözés miatt 1897. február hó 1-től kiadó. A szobák közül 2 külön bejáratu irodának igen alkalmas. Ugyanott jó karban tartott egyes butordarabok, székrények, kredenc stb. eladatnak. Tudakozhatni Pécsen, Nepomuk-utca 23. sz., a posta átellenében.

Árverési hirdetmény!

Alulírott ezennel közhírré teszem, miként a néh. **Szirányi Karolina** ur-hölgy hagyatékához tartozó, a pécsi 38. sz. betétben felvett I. 186/1., 187. hrsz. 18. sorss. **Nepomuk utcai ház** az örökösök önkénytes árverési kérelme folytán a pécsi kir. törvényszék árverelő helyiségében folyó évi december hó 29-én délelőtt 9 órakor a legtöbbet ígérőnek eladatik. Becsár 20,000 frt o. é., bánatpénzül ezen kikiáltási ár 10% a teendő le. A közelebbi feltételek a hivatalos órák alatt a pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság irattárában 1896. évi 17,557. tkvi sz. alatt, nemkülönbén Pécs sz. kir. város rendőrkapitányi hivatalánál, ugy alulírottnál tekinthetők meg.

Pécsen, 1896. évi december 7-én.

Horváth Antal

ügyvéd,

végrendeleti végrehajtó.

Weiss Jakab

fogorvos

fogorvosi és fogtechnikai műterme

Jókai (Kis-tér 7. sz. I. emelet.)

foghuzás kéjgázzal, fogtömések (plombirozás) rágáshoz teljesen alkalmas műfogak készítése.

Foghuzás szegényeknek ingyen.

MEGÉRKEZTEK

a legújabb báli

 meghívó-

és

tánczrend-minták!

TAIZS JÓZSEF

könyvnyomdája

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.